

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 55/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Ilava, zastúpeného Advokátska kancelária Mrázovský & partners, s.r.o., Mariánske námestie 2, Žilina, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 4Tos/61/2025-232 z 22. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. októbra 2025 v znení jej doplnenia doručeného 20. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu č. k. 4Tos/61/2025-232 z 22. júla 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, ako aj priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom. Zároveň navrhuje prerušiť výkon jeho nepodmienečného trestu odňatia slobody podľa § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 2T/16/2011 z 3. júla 2013 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1To/13/2014 z 23. septembra 2014 právoplatne uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu

vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1 a 2 písm. b), d) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), d), f) a i) Trestného zákona a § 140 písm. b) Trestného zákona, sčasti v štádiu pokusu podľa 14 ods. 1 Trestného zákona a iné, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 22 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

3. Sťažovateľ podal 9. júla 2024 okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania (v znení jeho neskorších doplnení) v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 2T/16/2011. O tomto návrhu rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 21Nt/21/2024 z 19. marca 2025 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku tak, že návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci okresného súdu vedenej pod sp. zn. 2T/16/2011 zamietol z dôvodu, že nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku. O sťažovateľovej sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tým spôsobom, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej atakuje záver krajského súdu, v zmysle ktorého skutočnosťou skôr neznámou pre účel obnovy konania nie je novela Trestného zákona, na ktorú poukázal sťažovateľ, a to z dôvodu časovej pôsobnosti trestnoprávnych noriem, ktorá je obsiahnutá aj v § 2 ods. 1 Trestného zákona a podľa ktorej sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný s výnimkou prípadu, ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, v ktorom prípade sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. K predmetnému záveru uvádza:

a) právny názor krajského súdu, ktorý uviedol, že v zmysle § 2 ods. 1 Trestného zákona je retroaktivita v prospech páchatel'a prípustná len v prípade, ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, je ústavne nekonformný, príliš formalistický až reštriktívny;

b) skutočnosťou skôr neznámou je objektívne existujúci jav, ktorý síce nie je dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutočného stavu veci a z filozofického hľadiska má slovo skutočnosť špecifický a často komplexnejší význam;

c) možno súhlasiť s právnym názorom odvolacieho súdu, že reštriktívny výklad ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku nezakladá dôvod povolenia obnovy konania v prípade sťažovateľa, avšak širší výklad povolenie obnovy pripúšťa, a to práve s použitím právnej a filozofickej teórie slova skutočnosť;

d) predmetnou skutočnosťou je v tomto prípade novela Trestného zákona, ktorá v prípade právnej kvalifikácie, za ktorú bol sťažovateľ odsúdený, upravuje trestnú sadzbu na 10 až 15 rokov. Sťažovateľovi bol uložený trest vo výmere 22 rokov, z ktorého má ku dňu podania tejto sťažnosti vykonaných 15 rokov, t. j. maximálnu možnú hranicu „novej“ hranice trestnej sadzby;

e) podporne poukazuje na závery rozhodnutia Súdneho dvora Európskej Únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci BAJI Trans s. r. o. sp. zn. C-544/23 z 1. augusta 2025. Tvrdí, že z hľadiska významu a právnej sily Charty základných práv a slobôd (ďalej len „charta“), o ktorej výklad išlo, v danom prípade sú aplikovateľné aj na výklad článkov dohovoru.

5. V doplnení ústavnej sťažnosti doručenom ústavnému súdu 20. októbra 2025 sťažovateľ navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia. V samotnom návrhu na rozhodnutie, t. j. petite navrhuje, aby ústavný súd podľa § 129 zákona o ústavnom súde „*prerušil výkon trestu sťažovateľa, ktorý vykonáva na základe rozhodnutia Okresného súdu Nitra, sp. zn. 2T/16/2011 v spojení s uznesením Krajského súdu Nitra, sp. zn. 1To/13/2014*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv (podľa bodu 1 tohto uznesenia) napadnutým uznesením krajského súdu o zamietnutí sťažovateľovej sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jeho návrhu na povolenie obnovy konania. Predmetné rozhodnutie atakuje z dôvodu formalistického vysporiadania sa krajského súdu s jeho námietkou, že skutočnosťou opodstatňujúcou povolenie obnovy konania (a privodenie iného rozhodnutia o vine) je novela Trestného zákona, v zmysle ktorej sťažovateľ podľa „novej“ hranice trestnej sadzby už vykonal maximálny možný trest, t. j. 15 rokov vo výkone trestu odňatia slobody. Sťažovateľ považuje právny záver krajského súdu, ktorý túto okolnosť nepovažoval za relevantnú skutočnosť na účel povolenia obnovy trestného konania, za ústavne nekonformný.

7. Vo všeobecnom ponímaní inštitút obnovy konania predstavuje zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, keďže umožňuje príslušnému orgánu verejnej moci znovu konať a rozhodovať vo veciach, ktoré už boli právoplatne rozsúdené (m. m. II. ÚS 161/2012, IV. ÚS 578/2020).

8. Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Ani všeobecné súdy, o to menej ústavný súd, však nemôžu v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy podľa Trestného poriadku preskúmavať napadnuté meritórne rozhodnutie (jeho vecnú správnosť) ani posudzovať otázku viny či trestu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, resp. keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania. Teda, či sa návrhom na povolenie obnovy riadne zaoberali, či prijaté rozhodnutie adekvátne odôvodnili a či ich právne závery nie sú excesom alebo svojvoľné, pričom pri zamietnutí návrhu je rozhodujúce, či dostatočne odôvodnili, prečo predstreté nové skutočnosti nepovažovali za také, ktoré by opodstatňovali povolenie obnovy konania (m. m. III. ÚS 53/2021). V rámci ústavnému súdu zverených právomocí teda nie je jeho úlohou odpovedať na otázku, či obnova konania vo veci sťažovateľa mala alebo nemala byť povolená; jeho úloha spočívala v posúdení skutočnosti, či sa záver konajúcich súdov o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania opieral o náležite prezentované dôvody ideovo zodpovedajúce zmyslu a podstate použitej právnej úpravy (m. m. I. ÚS 302/2019).

9. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou činnosťou poukazuje aj na to, že imanentnou súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie obsiahnutého v čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace

s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom (stranou) konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj druhostupňového), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04, I. ÚS 34/2021).

10. S cieľom posúdenia sťažovateľových námietok sa ústavný súd oboznámil so znením rozhodnutí všeobecných súdov (napadnutým uznesením krajského súdu a uznesením okresného súdu, pozn.), ktoré z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (m. m. IV. ÚS 160/2011). Sťažovateľ považuje za tzv. novú skutočnosť na účel obnovy konania novelu Trestného zákona (zákonom č. 214/2024 Z. z. a zákonom č. 40/2024 Z. z. účinnými od 6. augusta 2024). V odôvodnení návrhu na povolenie obnovy právoplatne skončeného trestného konania upriamil pozornosť na zmenu hraníc výšky škody (§ 125 Trestného zákona), ktorá má podstatný vplyv na právnu kvalifikáciu skutku, pre ktorý bol právoplatne odsúdený, v nadväznosti na čo má byť ním aktuálne vykonávaný trest odňatia slobody neprimeraný.

11. Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že po preskúmaní spisového materiálu sťažnostný súd dospel k záveru, že prvostupňový súd rozhodol v súlade so zákonom, keď návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietol z dôvodu nezistenia podmienok na povolenie obnovy konania, keďže po právoplatnom skončení veci nevyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme (konkrétne posúdenie na s. 6 a 7 uznesenia okresného súdu a s. 5 – 8 uznesenia krajského súdu).

12. Krajský súd v prvom rade uviedol, že mu neprináleží preskúmať zákonnosť hodnotenia dôkazov v pôvodnom konaní (revízia pôvodného rozhodnutia a predchádzajúceho mu konania prichádza do úvahy pri podaní dovolania, ak sú splnené podmienky na uplatnenie tohto, od obnovy konania odlišného mimoriadneho opravného prostriedku), čo je v súlade s rozhodovacou praxou ústavného súdu, v zmysle ktorej (hoci v kontexte iného skutkového a právneho stavu veci) nie je možné namiesto prostriedkov nápravy právoplatných rozhodnutí (dovolania, mimoriadneho dovolania) použiť inštitút obnovy konania, ktorý je mimoriadnym opravným prostriedkom najmä na nápravu pochybení pri zisťovaní skutkového stavu, nie teda na naprávanie chybných právnych názorov (m. m. II. ÚS 108/2012, IV. ÚS 490/2024).

13. Podstatu sťažovateľovho návrhu krajský súd vymedzil tým spôsobom, že sťažovateľ sa domáhal obnovy trestného konania z dôvodu existencie novely Trestného zákona uskutočnenou zákonom č. 40/2024 Z. z. účinným od 6. augusta 2024, ktorá predstavuje novú skutočnosť spôsobilú privodiť pre neho iné, priaznivejšie a spravodlivejšie rozhodnutie vo veci v podobe zmiernenia jeho trestu. V súvislosti s uvedenou sťažovateľovou argumentáciou sa stotožnil s právnymi závermi okresného súdu, ktorý zdôraznil, že podmienky obnovy konania obsiahnuté v § 394 ods. 1 Trestného poriadku sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia a netýkajú sa právneho stavu, t. j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu, v dôsledku čoho predmetná novela Trestného zákona nie je skutočnosťou skôr neznámou, ako to má na mysli § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Zároveň doplnil, v akých prípadoch by neskoršia zmena právnej úpravy odôvodňovala povolenie obnovy konania (čl. 125 ods. 3 ústavy a § 93 ods. 1 zákona o ústavnom súde; s. 6 napadnutého uznesenia), ktoré v okolnostiach

prerokúvanej veci nenastali. Tiež vyslovil, že zákonom č. 40/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Trestný zákon, došlo k zmene § 125 Trestného zákona, avšak nedošlo ním k zániku trestnosti konania definovaného v § 186 ods. 3 písm. a) a ods. 4 písm. a) (v dôsledku zániku ich účinnosti podľa čl. 125 ods. 3 ústavy). Vysvetlil, že znenie § 125 Trestného zákona sa zmenilo v dôsledku zásahu zákonodarnej moci, a nie rozhodnutím ústavného súdu o nesúlade takéhoto ustanovenia s ústavou. Podotkol, že ani príslušné ustanovenia zákona č. 40/2024 Z. z., a to ani v jeho prechodných ustanoveniach, neupravujú zásah do právoplatného rozhodnutia súdu v dôsledku zmeny v jednotlivých ustanoveniach Trestného zákona, a aj ustanovenie § 405b ods. 1 Trestného poriadku upravuje postup výlučne v dôsledku zániku trestnosti činu podľa § 84 Trestného zákona. Krajský súd teda náležitým spôsobom sťažovateľovi ozrejmil, že zmena právnej úpravy, ktorá nastala po jeho právoplatnom odsúdení, nie je v okolnostiach predmetnej veci dôvodom na povolenie obnovy konania

14. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta aj výklad pojmu „skutočnosť“ (v kontexte § 394 ods. 1 Trestného poriadku), v nadväznosti na čo atakuje časť odôvodnenia krajského súdu podľa bodu 4 tohto uznesenia (s. 7 napadnutého uznesenia), v ktorej krajský súd v podstate parafrázoval znenie § 2 ods. 1 Trestného zákona. Ako už bolo uvedené, prostredníctvom návrhu na povolenie obnovy konania sa domáha aplikovania neskoršej právnej úpravy na jeho právoplatné trestné konanie. Keďže účelom sťažovateľových námietok, a tým aj podaného návrhu na povolenie obnovy trestného konania, je v podstate prehodnotenie výšky už uloženého trestu na podklade novelizácie Trestného zákona, je potrebné uviesť, že ústavný súd sa už k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 50 ods. 6 ústavy a čl. 49 ods. 1 charty v tomto kontexte vyjadroval, keď okrem uznesenia č. k. III. ÚS 587/2024-9 zo 7. novembra 2024 vo svojom ostatnom uznesení č. k. IV. ÚS 449/2025-6 z 26. augusta 2025 uzavrel, že „právny názor konajúcich súdov o tom, že zmena hmotnoprávnej úpravy, v danom prípade Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 (zákon č. 40/2024 Z. z.), nie je takou skutočnosťou, ktorá by odôvodňovala obnovu konania, keďže aplikácia pre páchatel'a priaznivejšej právnej úpravy (§ 2 ods. 1 Trestného zákona, čl. 50 ods. 6 ústavy) je možná len do právoplatného skončenia trestnej veci, zodpovedá ustálenej rozhodovacej praxi ako všeobecných súdov, tak aj ústavného súdu. Dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku je len tzv. derogačný nález ústavného súdu, keď je autoritatívne konštatovaný nesúlad hmotnoprávnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodlo v už právoplatne skončenej trestnej veci dotknutej osoby (ako to bolo napr. pri ukladaní výšky trestu odňatia slobody podľa asperačnej zásady posúdenej ako ústavnononkonformnej nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011, v dôsledku ktorého došlo k strate účinnosti príslušnej časti Trestného zákona). Obnova konania v prípade rozhodnutia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy je pritom prípustná len vtedy, ak bolo takým rozhodnutím ústavného súdu pokryté výlučne alebo aj ustanovenie (ustanovenia), ktoré viedlo k odsúdeniu páchatel'a (obdobne § 93 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Zmena Trestného zákona v rámci bežného legislatívneho procesu (nie na základe derogačného nálezu) teda nie je na obnovu konania použiteľná bez ohľadu na okolnosť, že je pre páchatel'a priaznivá, ak je jeho odsúdenie už v čase jej vykonania (nadobudnutia účinnosti) právoplatné (v opačnom prípade sa aplikácie použije na prvotné meritórne rozhodovanie).“ (m. m. IV. ÚS 503/2025).

15. Na podklade ústavným súdom už konštatovaných záverov, od ktorých nemá dôvod sa odkloniť ani v okolnostiach predbežne prerokúvanej veci, sú pertraktované námietky sťažovateľ'a týkajúce

sa posúdenia jeho veci zjavne neopodstatnené. Namietaná časť odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je formalistická a ústavný súd ju v zmysle vyslovených záverov (bod 14 tohto uznesenia) nemá dôvod vyhodnotiť ani ako príliš reštriktívne posúdenú, ako to uvádza sťažovateľ.

16. Predmetný záver nemožno zmeniť ani na podklade sťažovateľovho poukazu a citácie záverov rozhodnutia Súdneho dvora vo veci BAJI Trans s. r. o., sp. zn. C-544/23 z 1. augusta 2025.

17. Ústavný súd uvádza, že podstatou obnovy konania podľa § 394 ods. 1 až 3 Trestného poriadku je vyvolanie opätovného rozhodovania na základe novoobjavených skutočností alebo dôkazov, ktoré, ak by boli známe už v pôvodnom konaní, mohli odôvodniť iné rozhodnutie v pôvodnom právoplatne ukončenom konaní (viest' k takému záveru). Nejde teda o prieskum pôvodného rozhodnutia a predchádzajúceho mu konania v opravnom procesnom móde zisťovania skutkových alebo právo aplikačných (hmotnoprávných alebo procesných) nesprávností, ktorému v trestnom konaní zodpovedá riadny opravný prostriedok (odvolanie alebo sťažnosť) a mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie). V prípadoch popísaných v predchádzajúcej vete teda (oproti obnove konania) nejde o dodatočné zistenie niečoho (skutočnosti alebo dôkazu), čo ak by bolo známe už v čase pôvodného rozhodovania (pred jeho právoplatnosťou), rozhodlo by sa inak. Inými slovami, účel oboch mimoriadnych opravných prostriedkov je rozdielny, pričom pri obnove konania ide o opravu rozhodnutia, nie však o opravu jeho chýb. Určité špecifické výnimky oproti uvedenej, obsahovo rozdielnej charakteristike oboch procesných inštitútov sú pre obnovu konania zo špecifických dôvodov ustanovené v § 394 Trestného poriadku, avšak len taxatívne a bez možnosti ich výkladového rozširovania (IV. ÚS 503/2025).

18. Dôvodom na obnovu konania na základe právnych (iných než skutkových) okolností je podľa § 394 ods. 4 písm. a) a b) Trestného poriadku len rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce v konkrétnej veci porušenie ľudských práv alebo slobôd obvineného (keďže tento súd nie je kasačným súdom a obmedzí sa len na konštatáciu dotknutého porušenia práv), ako aj zmena zákona v dôsledku derogačného nálezu ústavného súdu (ostatne uvedený dôvod výlučne v súvislosti s neústavným podkladom na skoršie rozhodnutie a v kontexte následného využitia účinkov čl. 50 ods. 6 ústavy v novom konaní) (m. m. ZNaU č. 30/2025). Dôvodom na obnovu konania teda nie je zmena zákona v otázke podstatnej pre pôvodné rozhodnutie, ktorá bola vykonaná po jeho právoplatnosti v „bežnom“ legislatívnom procese (obdobne IV. ÚS 503/2025).

19. Ústavný súd poznamenáva, že rozsudky Súdneho dvora Trestný poriadok neradí medzi dôvody obnovy konania a samotný Súdny dvor v minulosti uviedol, že z práva Európskej únie nevyplýva povinnosť rozšíriť dôvody obnovy konania aj na porušenia charty (rozsudok Súdneho dvora XC a i. z 24. 10. 2018, C-234/17, II. ÚS 650/2025).

20. V rozsahu sťažovateľom uplatnenej argumentácie ústavný súd nenašiel príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením jeho práv a napadnutým uznesením krajského súdu, v dôsledku čoho ju považoval za zjavne neopodstatnenú.

21. Sumarizujúc dosiaľ popísané skutočnosti, napadnuté uznesenie krajského súdu zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov a ústavný súd preto konštatuje kvalitu jeho rozhodnutia ako súladnú s obsahom namietaných práv. Zároveň nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, ktorej reálnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie

konanie, v nadväznosti na čo ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Ústavný súd osobitne v súvislosti s námietkou porušenia práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením konštatuje, že na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevzťahuje. Svedčí o tom nielen judikatúra ústavného súdu (II. ÚS 255/2011, IV. ÚS 108/2014, III. ÚS 223/2017), ale aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99). V tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávného charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania (m. m. III. ÚS 320/2021). Keďže medzi napadnutým uznesením a porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje príčinná súvislosť, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia. V petite doplnenia ústavnej sťažnosti však zmätočne navrhuje prerušiť výkon mu uloženého trestu odňatia slobody, ktorý vykonáva na podklade právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov vo veci samej. Ústavný súd upriamuje pozornosť na to, že v tomto konaní predbežne prerokúva ústavnú sťažnosť smerujúcu proti rozhodnutiu, ktorým všeobecné súdy zamietli sťažovateľov návrh na obnovu právoplatného trestného konania. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom. Zdôrazňuje, že si je vedomý naliehavosti posudzovania otázok súvisiacich s trestnou vecou toho-ktorého jednotlivca, avšak vzhľadom na popísané skutočnosti a odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku návrhu na odklad vykonateľnosti nevyhovelo (bod 2 výroku tohto uznesenia).

24. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu